

Arrest

nr. 289 091 van 22 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mian Khas (district Qarghayi, provincie Laghman). U bent van Pashtoense origine. U ging nooit naar school en bent analfabeet gebleven. U woonde samen met uw ouders, uw twee jongere broers en uw oom. U werkte als herder en ging dagelijks de bergen in met uw veertig geiten.

Op een dag was u onderweg met uw kudde toen uw buurmeisje S.(...) u riep. Zij vroeg u even haar huis binnen te komen om daar een zieke geit te onderzoeken. Ondanks het feit dat er geen man in huis was en u zich daar ongemakkelijk bij voelde, overhaalde zij u om binnen te komen. Zij was daar alleen, zelfs haar moeder en jongere zus waren weg. U ging de woning binnen waarna S.(...) avances begon te maken. Zij bekende dat zij verliefd op u was en raakte uw hand aan. U trok die weg en wou de woning via de voordeur verlaten, waarna zij u nogmaals aanraakte. U trok uw hand opnieuw weg, maar dit werd gezien door dorpelingen, die net daar een praatje aan het maken waren. U was ontzet door het hele gebeuren en vertrok met uw kudde naar de bergen, waar u wat later werd opgezocht door uw oom. Hij zei u dat de drie broers van S.(...), die banden hebben met leden van de taliban, naar uw huis waren gekomen. Zij hadden met zaken gegooid en dreigden ermee u te vermoorden, dit omdat u de eer van hun familie had geschonden. Uw oom vroeg u daar te blijven en nam uw geiten mee naar huis. Nog later die dag kwam hij terug, en gebod hij u in een wagen te stappen die klaar stond. De chauffeur bracht u naar Zerani waar u kon overnachten in het huis van vrienden van uw oom. De volgende dag kwam diezelfde chauffeur u ophalen, pikte nog drie andere personen op, en bracht jullie in een dag en een nacht naar Nimroz, waar u de grens met Iran overstak. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk naar België. In totaal was u ongeveer zes maanden onderweg. Op 8 juni 2021 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de familie van S.(...) vreest. Bovendien trachtte Daesh u in het verleden enkele keren te rekruteren, nog een reden waarom u niet kan terugkeren.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de familie van S.(...). Zo kan u de beweerde feiten opvallend moeilijk in de tijd situeren. U vroeg asiel aan op 8 juni 2021 en verklaart ongeveer zes maanden onderweg te zijn geweest. Anderzijds houdt u vol Afghanistan te hebben verlaten in de lente van 1399, wat overeenkomt met de periode 20 maart 2020 - 20 juni 2020. Met uw onduidelijke verklaringen geconfronteerd, zegt u dat het kouder werd toen u wegging, alsook dat het eigenlijk niet uitmaakt in welke periode u het land verliet (CGVS, p.6). Het verbaast evenwel dat u, zogezegd een herder die toch op het ritme van de maanden en de seizoenen moet hebben geleefd, niet nader kan verduidelijken wanneer u in de problemen kwam ("Dat weet ik niet. Ik heb er niet over nagedacht" - CGVS, p.11), en uw reis naar Europa aanvatte (CGVS, p.6).

Eveneens opmerkelijk is dat u uw herdersactiviteiten geenszins geloofwaardig maakt. Nochtans betreft uw werk een belangrijk element in uw relaas: zo was u onderweg met uw kudde toen S.(...) u zou hebben aangesproken, en vormde net uw kennis van het vee voor haar het ideale excuus om u bij haar uit te nodigen. Dat u jarenlang voor een veertigtal geiten zorgde, is evenwel niet aannemelijk. Zo wijst het CGVS op de bevreedende vaststelling dat u bij de DVZ telkenmale over uw "schapen" sprak, (vragenlijst, 14 juni 2021, vraag 3.5), terwijl u nu ontkent ooit schapen te hebben gehad (CGVS, p.8). Verder legt u voortdurend wisselende verklaringen af over de periode dat u met uw kudde op stap ging. Eerst beweert u dat u de geiten "zomer en winter" naar de bergen bracht (CGVS, p.7). Even later wijzigt u uw relaas, en zegt u dat de geiten in de winter op stal bleven: enkel in de lente, zomer en herfst trok u naar de omliggende heuvels (CGVS, p.7). Vervolgens stuurt u uw verklaringen nog een keertje bij: zeker in de lente en de zomer ging u op weg, zo meent u nu. Ook in de herfst waren de geiten binnen omdat er onvoldoende gras was in de heuvels, uw geiten waren binnen en u gaf ze stro (CGVS, p.7).

Uiteindelijk voegt u er nog aan toe dat de geiten in de herfst wél buiten waren, maar enkel als het mooi weer was (CGVS, p.8). Dergelijk weinig consistent relaas ondermijnt het geloof in uw activiteiten als herder in aanzienlijke mate. Voorts gevraagd naar ziektes bij geiten, heeft u het slechts over één aandoening, en blijkt de naam ervan u zelfs niet bekend (CGVS, p.8). U vertelt voorts hoe uw moeder yoghurt maakte van geitenmelk, iets waar u overigens “niet zo aandachtig naar gekeken” heeft (CGVS, p.10), maar slaagt er niet in te verduidelijken hoeveel yoghurt winkeliers en consumenten kregen voor de prijs (u noemde 5, 10 en 15 afghani) die zij betaalden, hoewel het CGVS u meermaals de gelegenheid gaf daarop een antwoord te formuleren (CGVS, p.10). Keer op keer kan worden vastgesteld dat u over de beroepsactiviteiten van uzelf en uw familie zeer weinig te vertellen heeft. Dat u met uw kudde naar de heuvels trok toen S.(...) u bij haar riep, komt dan ook zeer onwaarschijnlijk over.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw relatie tot deze S.(...). U zegt dat u haar wel kende maar zeker niet verliefd op haar was: “ik vond haar niet leuk”, zegt u. U verklaart dat zij diegene was die u middels een vals voorwendsel (u moest zogezegd een zieke geit van S.(...) nader onderzoeken) naar binnen lokte, om u dan vervolgens ongewenst aan te raken. Zij bleef maar herhalen dat ze u leuk vond, maar dit was allesbehalve wederzijds: u trok meerdere keren uw hand terug. U verklaart zelfs dat u die dingen niet zo leuk vindt, “om met een meisje om te gaan” (CGVS, p.11-13). Hoe anders klonk uw relaas nog tijdens uw onderhoud bij de DVZ, toen u uitdrukkelijk verklaarde dat u verliefd was op S.(...), en op een dag met haar had afgesproken (vragenlijst, 14 juni 2021, vraag 3.5). Dat dit schril contrasteert met wat u heden komt beweren, namelijk dat u haar geenszins zag zitten en dat er geen sprake was van een afspraak met haar, maar eerder van een list van harentwege om u naar binnen te lokken, moge duidelijk zijn.

Ook wat andere aspecten van uw relaas betreft, blijken uw verklaringen ofwel weinig overtuigend of zelfs in strijd met wat u eerder heeft beweerd. Zo zegt u dat S.(...) drie broers heeft, alsook dat zij banden zouden onderhouden met de taliban (CGVS, p.13). Gevraagd wat dit inhoudt, verklaart u louter dat de taliban daar wel eens gingen eten of thee drinken (CGVS, p.15). Dit is niet wat u bij de DVZ zei. U verklaarde daar dat de broers van S.(...) “bij de taliban” en zelfs “bij Daesh” zitten (vragenlijst, 14 juni 2021, vraag 3.5), iets wat u nu weer ontkent (CGVS, p.15). Het is opmerkelijk dat u zelfs over de hoedanigheid van S.(...)’s broers onduidelijke verklaringen aflegt.

De beweegredenen van S.(...) zijn u overigens niet bekend. Zij zou u verteld hebben dat ze verliefd op u was maar u heeft geen idee wat zij in u zag (CGVS, p.14). U weet ook niet of zij een stiekeme relatie met u wou aangaan, of met u wenste te trouwen (CGVS, p.14): “Ze zei alleen dat ze me leuk vond” (CGVS, p.14). Al bij al is het frappant dat deze jonge vrouw, die blijkbaar opgroeide in een zeer conservatieve en islamitische familie, dusdanig zou hebben gehandeld en u op dergelijke manier zou hebben bejegend. Wellicht zal een vrouw uit dergelijk milieu zich iets schroomvalliger opstellen, zeker als andere dorpelingen (Jalal, Sahil, Farooq en anderen - CGVS, p.16) aan het praten zijn voor het huis van haar familie, en haar aanrakingen deze mensen blijkbaar niet konden zijn ontgaan.

Bovendien is het zeer onduidelijk waarom S.(...) op dat moment alleen in huis zou zijn geweest. Gevraagd waar haar moeder en jongere zus waren, herhaalt u gewoon dat er niemand thuis was, en dat u ook niet weet waar iedereen naartoe was gegaan (CGVS, p.14). Nochtans moet er een goede reden zijn geweest voor hun uithuizigheid, getuige uw verklaring dat S.(...), een volwassen vrouw, niet naar buiten kwam, “omdat ze in Afghanistan moeilijk doen om vrouwen buiten te laten” (CGVS, p.14). Waarom haar moeder en jongere zus daar toen niet waren, blijft dus een raadsel. Opmerkelijk is ook dat zij u uitnodigde, net op die dag dat haar drie broers blijkbaar in het dorp aanwezig waren. Immers gaf u zelf aan dat zulks zeer ongewoon was. U verklaart dat twee van hen stevast buiten het dorp verbleven, al weet u niet waar zij dan waren of wat zij daar uitvoerden. U heeft werkelijk “geen idee” (CGVS, p.15), u weet ook niet wat zij die bewuste dag in het dorp deden (CGVS, p.17), maar “blijkbaar” waren ze daar wel (CGVS, p.17). Het CGVS ziet niet in waarom S.(...) u net die dag in huis zou hebben ontvangen en avances zou hebben gemaakt, op één van die zeldzame momenten dat haar broers in de buurt moeten zijn geweest.

Dient verder te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de vervolgingsfeiten evenmin overtuigen. Al snel zouden de drie broers het nieuws hebben vernomen dat u met hun zus gezien was. Gezien de eer van S.(...) geschonden zou zijn geweest, waren zij volgens u “boos” en kwamen zij u diezelfde dag nog zoeken. Het is merkwaardig dat u niet kan verduidelijken of de drie broers u die dag één dan wel meerdere keren thuis zijn komen zoeken (CGVS, p.16). Nog merkwaardiger is dat zij u thuis dachten aan te treffen. Immers zou u een herder zijn geweest, iets wat uw burens toch moeten hebben geweten. Bovendien waren de dorpelingen die ochtend getuige geweest van het feit dat u en S.(...) elkaar

aanraakten, maar ook dat u vervolgens met uw kudde naar de bergen trok (CGVS, p.16). Het is ook al niet zeer logisch dat uw oom u onmiddellijk na de bedreigingen door deze broers in de bergen zou zijn komen opzoeken (CGVS, p.17): immers kon hij uw belagers zo tot bij u leiden, wat toch een onnodig en ernstig risico lijkt. Vervolgens zou diezelfde oom uw kudde geiten naar huis hebben gebracht, opnieuw een handeling die deze broers, die tenslotte uw naaste burens zouden zijn, moet zijn opgevallen. Gevraagd of uw oom niet in de problemen kwam door de hulp die hij u telkens bood, antwoordt u, overigens niet voor het eerst, dat u geen idee heeft (CGVS, p.17). Telkens opnieuw blijkt dat u dit verhaal geenszins geloofwaardig maakt.

Wat voorts betreft uw vrees voor gedwongen rekrutering door Daesh, merkt het CGVS op dat ook dit element allesbehalve kan overtuigen. Ten eerste is het zo dat u van dit asielmotief geen melding maakte tijdens uw onderhoud bij de DVZ. Dat u dat wel zou hebben gedaan (CGVS, p.20), kan geenszins uit het gehoorverslag worden opgemaakt. Uw relaas over die rekruteringspogingen blijkt bovendien weinig coherent. U zegt eerst dat Daesh naar het dorp kwam en als volgt handelde: "Soms vielen ze ons wel aan, sloegen ze ons in elkaar". "Soms" wordt vervolgens één keer: "Ik werd een keer in elkaar geslagen", daarna heeft u het over "één of twee keer". Als het CGVS opmerkt dat u zich toch zou moeten herinneren of deze terreurbeweging u één dan wel twee keer in elkaar sloeg, heeft u het opnieuw over één keer (CGVS, p.19). Dat dit allemaal weinig consistent is, hoeft geen verder betoog. U zegt voorts dat zij u een eerste keer trachtten te rekruteren en u toen gewoon bang maakten, u moet dan 14 of 15 jaar oud zijn geweest. Toen zij een tweede keer zouden zijn gekomen, was u allicht al 16 of 17 jaar oud, en sloegen zij u: "Ze zouden nog eens terugkomen, en me gedwongen meenemen" (CGVS, p.19). Als het CGVS opmerkt dat u toch al 20 jaar was toen u Afghanistan verliet, blijkt niet dat Daesh nog een derde keer zou zijn gekomen, ook niet dat zij u na uw vertrek uit Afghanistan nog zouden hebben gezocht (CGVS, p.20). Bovendien is het niet logisch dat Daesh telkens zou dreigen terug te keren, maar dan jaren zou wachten om u nog eens aan te spreken, of zelfs helemaal niets meer van zich zou laten horen. Op dergelijke manier maakt u deze beweerde pogingen tot rekrutering zeker niet geloofwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw asielmotieven (de problemen met de broers van S.(...), uw vrees voor gedwongen rekrutering door Daesh) niet aannemelijk heeft gemaakt. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

U legt bovendien geen documenten neer die tot een andersluidende appreciatie zouden leiden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Qarghayi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen*

van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker geeft in het verzoekschrift in wat zich voordoet als het enige middel een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Op 3 maart 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

De “COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022 wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de familie van S.(...). Zo kan u de beweerde feiten opvallend moeilijk in de tijd situeren. U vroeg asiel aan op 8 juni 2021 en verklaart ongeveer zes maanden onderweg te zijn geweest. Anderzijds houdt u vol Afghanistan te hebben verlaten in de lente van 1399, wat overeenkomt met de periode 20 maart 2020 - 20 juni 2020. Met uw onduidelijke verklaringen geconfronteerd, zegt u dat het kouder werd toen u wegging, alsook dat het eigenlijk niet uitmaakt in welke periode u het land verliet (CGVS, p.6). Het verbaast evenwel dat u, zogezegd een herder die toch op het ritme van de maanden en de seizoenen moet hebben geleefd, niet nader kan verduidelijken wanneer u in de problemen kwam (“Dat weet ik niet. Ik heb er niet over nagedacht” - CGVS, p.11), en uw reis naar Europa aanvatte (CGVS, p.6).

Eveneens opmerkelijk is dat u uw herdersactiviteiten geenszins geloofwaardig maakt. Nochtans betreft uw werk een belangrijk element in uw relaas: zo was u onderweg met uw kudde toen S.(...) u zou hebben aangesproken, en vormde net uw kennis van het vee voor haar het ideale excuus om u bij haar uit te nodigen. Dat u jarenlang voor een veertigtal geiten zorgde, is evenwel niet aannemelijk. Zo wijst het CGVS op de bevreemdende vaststelling dat u bij de DVZ telkenmale over uw “schapen” sprak, (vragenlijst, 14 juni 2021, vraag 3.5), terwijl u nu ontkent ooit schapen te hebben gehad (CGVS, p.8). Verder legt u voortdurend wisselende verklaringen af over de periode dat u met uw kudde op stap ging. Eerst beweert u dat u de geiten “zomer en winter” naar de bergen bracht (CGVS, p.7). Even later wijzigt u uw relaas, en zegt u dat de geiten in de winter op stal bleven: enkel in de lente, zomer en herfst trok u naar de omliggende heuvels (CGVS, p.7). Vervolgens stuurt u uw verklaringen nog een keertje bij: zeker in de lente en de zomer ging u op weg, zo meent u nu. Ook in de herfst waren de geiten binnen omdat er onvoldoende gras was in de heuvels, uw geiten waren binnen en u gaf ze stro (CGVS, p.7). Uiteindelijk voegt u er nog aan toe dat de geiten in de herfst wél buiten waren, maar enkel als het mooi weer was (CGVS, p.8). Dergelijk weinig consistent relaas ondermijnt het geloof in uw activiteiten als herder in aanzienlijke mate. Voorts gevraagd naar ziektes bij geiten, heeft u het slechts over één aandoening, en blijkt de naam ervan u zelfs niet bekend (CGVS, p.8). U vertelt voorts hoe uw moeder yoghurt maakte van geitenmelk, iets waar u overigens “niet zo aandachtig naar gekeken” heeft (CGVS, p.10), maar slaagt er niet in te verduidelijken hoeveel yoghurt winkeliers en consumenten kregen voor de prijs (u noemde 5, 10 en 15 afghani) die zij betaalden, hoewel het CGVS u meermaals de gelegenheid gaf daarop een antwoord te formuleren (CGVS, p.10). Keer op keer kan worden vastgesteld dat u over de beroepsactiviteiten van uzelf en uw familie zeer weinig te vertellen heeft. Dat u met uw kudde naar de heuvels trok toen S.(...) u bij haar riep, komt dan ook zeer onwaarschijnlijk over.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw relatie tot deze S.(...). U zegt dat u haar wel kende maar zeker niet verliefd op haar was: “ik vond haar niet leuk”, zegt u. U verklaart dat zij diegene was die

u middels een vals voorwendsel (u moest zogezegd een zieke geit van S.(...) nader onderzoeken) naar binnen lokte, om u dan vervolgens ongewenst aan te raken. Zij bleef maar herhalen dat ze u leuk vond, maar dit was allesbehalve wederzijds: u trok meerdere keren uw hand terug. U verklaart zelfs dat u die dingen niet zo leuk vindt, "om met een meisje om te gaan" (CGVS, p.11-13). Hoe anders klonk uw relaas nog tijdens uw onderhoud bij de DVZ, toen u uitdrukkelijk verklaarde dat u verliefd was op S.(...), en op een dag met haar had afgesproken (vragenlijst, 14 juni 2021, vraag 3.5). Dat dit schril contrasteert met wat u heden komt beweren, namelijk dat u haar geenszins zag zitten en dat er geen sprake was van een afspraak met haar, maar eerder van een list van harentwege om u naar binnen te lokken, moge duidelijk zijn.

Ook wat andere aspecten van uw relaas betreft, blijken uw verklaringen ofwel weinig overtuigend of zelfs in strijd met wat u eerder heeft beweerd. Zo zegt u dat S.(...) drie broers heeft, alsook dat zij banden zouden onderhouden met de taliban (CGVS, p.13). Gevraagd wat dit inhoudt, verklaart u louter dat de taliban daar wel eens gingen eten of thee drinken (CGVS, p.15). Dit is niet wat u bij de DVZ zei. U verklaarde daar dat de broers van S.(...) "bij de taliban" en zelfs "bij Daesh" zitten (vragenlijst, 14 juni 2021, vraag 3.5), iets wat u nu weer ontkent (CGVS, p.15). Het is opmerkelijk dat u zelfs over de hoedanigheid van S.(...)'s broers onduidelijke verklaringen aflegt.

De beweegredenen van S.(...) zijn u overigens niet bekend. Zij zou u verteld hebben dat ze verliefd op u was maar u heeft geen idee wat zij in u zag (CGVS, p.14). U weet ook niet of zij een stiekeme relatie met u wou aangaan, of met u wenste te trouwen (CGVS, p.14): "Ze zei alleen dat ze me leuk vond" (CGVS, p.14). Al bij al is het frappant dat deze jonge vrouw, die blijkbaar opgroeide in een zeer conservatieve en islamitische familie, dusdanig zou hebben gehandeld en u op dergelijke manier zou hebben bejegend. Wellicht zal een vrouw uit dergelijk milieu zich iets schroomvalliger opstellen, zeker als andere dorpelingen (Jalal, Sahil, Farooq en anderen - CGVS, p.16) aan het praten zijn voor het huis van haar familie, en haar aanrakingen deze mensen blijkbaar niet konden zijn ontgaan.

Bovendien is het zeer onduidelijk waarom S.(...) op dat moment alleen in huis zou zijn geweest. Gevraagd waar haar moeder en jongere zus waren, herhaalt u gewoon dat er niemand thuis was, en dat u ook niet weet waar iedereen naartoe was gegaan (CGVS, p.14). Nochtans moet er een goede reden zijn geweest voor hun uithuizigheid, getuige uw verklaring dat S.(...), een volwassen vrouw, niet naar buiten kwam, "omdat ze in Afghanistan moeilijk doen om vrouwen buiten te laten" (CGVS, p.14). Waarom haar moeder en jongere zus daar toen niet waren, blijft dus een raadsel. Opmerkelijk is ook dat zij u uitnodigde, net op die dag dat haar drie broers blijkbaar in het dorp aanwezig waren. Immers gaf u zelf aan dat zulks zeer ongewoon was. U verklaart dat twee van hen stevast buiten het dorp verbleven, al weet u niet waar zij dan waren of wat zij daar uitvoerden. U heeft werkelijk "geen idee" (CGVS, p.15), u weet ook niet wat zij die bewuste dag in het dorp deden (CGVS, p.17), maar "blijkbaar" waren ze daar wel (CGVS, p.17). Het CGVS ziet niet in waarom S.(...) u net die dag in huis zou hebben ontvangen en avances zou hebben gemaakt, op één van die zeldzame momenten dat haar broers in de buurt moeten zijn geweest.

Dient verder te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de vervolgingsfeiten evenmin overtuigen. Al snel zouden de drie broers het nieuws hebben vernomen dat u met hun zus gezien was. Gezien de eer van S.(...) geschonden zou zijn geweest, waren zij volgens u "boos" en kwamen zij u diezelfde dag nog zoeken. Het is merkwaardig dat u niet kan verduidelijken of de drie broers u die dag één dan wel meerdere keren thuis zijn komen zoeken (CGVS, p.16). Nog merkwaardiger is dat zij u thuis dachten aan te treffen. Immers zou u een herder zijn geweest, iets wat uw burens toch moeten hebben geweten. Bovendien waren de dorpelingen die ochtend getuige geweest van het feit dat u en S.(...) elkaar aanraakten, maar ook dat u vervolgens met uw kudde naar de bergen trok (CGVS, p.16). Het is ook al niet zeer logisch dat uw oom u onmiddellijk na de bedreigingen door deze broers in de bergen zou zijn komen opzoeken (CGVS, p.17): immers kon hij uw belagers zo tot bij u leiden, wat toch een onnodig en ernstig risico lijkt. Vervolgens zou diezelfde oom uw kudde geiten naar huis hebben gebracht, opnieuw een handeling die deze broers, die tenslotte uw naaste burens zouden zijn, moet zijn opgevallen. Gevraagd of uw oom niet in de problemen kwam door de hulp die hij u telkens bood, antwoordt u, overigens niet voor het eerst, dat u geen idee heeft (CGVS, p.17). Telkens opnieuw blijkt dat u dit verhaal geenszins geloofwaardig maakt.

Wat voorts betreft uw vrees voor gedwongen rekrutering door Daesh, merkt het CGVS op dat ook dit element allesbehalve kan overtuigen. Ten eerste is het zo dat u van dit asielmotief geen melding maakte tijdens uw onderhoud bij de DVZ. Dat u dat wel zou hebben gedaan (CGVS, p.20), kan geenszins uit het gehoorverslag worden opgemaakt. Uw relaas over die rekruteringspogingen blijkt bovendien weinig

coherent. U zegt eerst dat Daesh naar het dorp kwam en als volgt handelde: "Soms vielen ze ons wel aan, sloegen ze ons in elkaar". "Soms" wordt vervolgens één keer: "Ik werd een keer in elkaar geslagen", daarna heeft u het over "één of twee keer". Als het CGVS opmerkt dat u zich toch zou moeten herinneren of deze terreurbeweging u één dan wel twee keer in elkaar sloeg, heeft u het opnieuw over één keer (CGVS, p.19). Dat dit allemaal weinig consistent is, hoeft geen verder betoog. U zegt voorts dat zij u een eerste keer trachtten te rekruteren en u toen gewoon bang maakten, u moet dan 14 of 15 jaar oud zijn geweest. Toen zij een tweede keer zouden zijn gekomen, was u allicht al 16 of 17 jaar oud, en sloegen zij u: "Ze zouden nog eens terugkomen, en me gedwongen meenemen" (CGVS, p.19). Als het CGVS opmerkt dat u toch al 20 jaar was toen u Afghanistan verliet, blijkt niet dat Daesh nog een derde keer zou zijn gekomen, ook niet dat zij u na uw vertrek uit Afghanistan nog zouden hebben gezocht (CGVS, p.20). Bovendien is het niet logisch dat Daesh telkens zou dreigen terug te keren, maar dan jaren zou wachten om u nog eens aan te spreken, of zelfs helemaal niets meer van zich zou laten horen. Op dergelijke manier maakt u deze beweerde pogingen tot rekrutering zeker niet geloofwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw asielmotieven (de problemen met de broers van S.(...), uw vrees voor gedwongen rekrutering door Daesh) niet aannemelijk heeft gemaakt. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

U legt bovendien geen documenten neer die tot een andersluidende appreciatie zouden leiden."

Verzoeker voert aan dat hij ongeschoold en ongeletterd is, doch slaagt hiermee niet in aan te tonen dat hij hierdoor niet bij machte zou zijn om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot zowel de beweerde vervolgingsfeiten als zijn beroep van herder.

Zelfs van een ongeletterd persoon zonder scholing kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. De gedane vaststellingen hebben dan ook geenszins betrekking op details, maar betreffen eenvoudige vragen over verzoekers dagelijkse leefwereld als herder en de feiten waarvan hij beweert ze zelf te hebben meegemaakt. Verzoeker toont ook niet aan dat laag- of ongeschooldheid en ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn relaas terdege uit de doeken te doen. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de aangevoerde ongeschooldheid en ongeletterdheid van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het aanvoeren van zijn ongeschoold en ongeletterd profiel, het poneren van een vrees voor vervolging, en het uiten van blote beweringen, waarmee hij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielsrelaas. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse

handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar wordt gesteld dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is, waarbij het beleid van de taliban, met name ook het niet beantwoorden aan de benchmarks voor erkenning, ertoe heeft geleid dat fondsen en hulp worden geblokkeerd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF